

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: P. L.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2017, č. j. OAM-237/LE-BE03-K01-R2-2014,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana v České republice podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. V žalobě žalobce uvedl, že byl jako účastník řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech. Žalovaný dle jeho názoru porušil § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval

v souladu se zákony a jinými právními předpisy, § 3 téhož zákona, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu v souvislosti s § 12, 14, a 14a zákona o azylu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušil i § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. V doplnění žaloby žalobce namítl, že žalovaný porušil § 14a zákona o azylu, neboť žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce má na Ukrajině dluhy, v případě návratu by mu tak hrozila vážná újma ze strany věřitelů. Žalovaný dále porušil § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, zejména k informacím o zemi původu ohledně bezpečnostních složek na Ukrajině. Žalobce v této souvislosti odkázal na zprávu Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2016 a na zprávu Immigration and Refugee Board of Canada nazvanou Ukraine: The new law on police and its effectiveness; recourse and state protection available to private citizens who have been the victims of criminal actions of police officers in Kiev. Z těchto zpráv dle žalobce vyplývá, že ačkoli ukrajinská policie prochází určitou reformou, je v ní stále přítomna korupce a zneužívání pravomoci. Žalobce se tedy neztotožňuje se závěrem žalovaného, podle něž ukrajinský právní systém poskytuje svým občanům dostatek právních prostředků na jejich obranu.

4. Dále žalobce uvedl, že na Ukrajině není registrovaný, jeho návrat do vlasti je tedy nereálný. Žalobce nebyl na Ukrajině, když se tam rozdávaly ukrajinské pasy. Když pak chtěl jet na Ukrajinu na pohřeb své matky, na ukrajinské ambasádě mu sdělili, že nikdo jeho jména na Ukrajině není. Žalobce tak nemá doklady a velvyslanectví mu je odmítá vydat.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že vyhrožování žalobci soukromými osobami z důvodu nesplacení půjčky nelze považovat za pronásledování z azylově relevantních důvodů. K námitkám týkajícím se státní příslušnosti žalobce žalovaný odkázal na informaci MZV ČR ze dne 17. 10. 2017, č. j. 115645/2017-LPTP, která popisuje různé způsoby nabytí ukrajinského občanství po vyhlášení nezávislosti Ukrajiny. Žalobce dle žalovaného nabyl ukrajinské státní občanství ze zákona. Žalovaný připomněl, že shodnou státní příslušnost uvedl žalobce i v jeho čestném prohlášení ze dne 31. 10. 2014. Žalobcem tvrzené potíže se zajištěním nových dokladů jdou k tíži žalobce, je tak na žalobci, aby si ve vlastním zájmu obstaral vydání nových dokladů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.

7. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 10. 2014. V žádosti uvedl, že Ukrajinu opustil v roce 1992, kdy odjel do České republiky za prací. Poté jezdil asi dvakrát ročně na Ukrajinu, naposledy tam byl v roce 1995. Do odjezdu z vlasti žil v obci Dilove v Zakarpatské oblasti. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že když zemřela jeho matka, odkázala dům jeho mladší sestře, která se vdala a žije v tomto domě se svojí rodinou. Proto se žalobce nemá kam vrátit, neměl by kde bydlet a žít. Pochází z chudých rodinných poměrů a početné rodiny. Na Ukrajině zároveň není práce, neuživí se tam a nemá žádné peníze. Nechce se vrátit také proto, že v České republice je už více než 22 let, hovoří česky a má zde mnoho kamarádů. Na Ukrajině navíc není registrován jako občan. Když chtěl jet matce na pohřeb, nevystavili mu ani potvrzení, aby mohl jet zpátky, protože není zaregistrovaný. Dále uvedl, že na Ukrajině má dluhy, protože si půjčil někdy v roce 2000 a 2001 od známých na léčbu nemocné matky. Peníze známí odnesli matce domů a chtěli by, aby je jmenovaný vrátil. V roce 2001 požádal na Zastupitelském úřadu Ukrajiny v Praze o potvrzení, aby mohl jet na Ukrajinu, toto potvrzení nedostal.
8. V průběhu pohovoru konaného dne 18. 11. 2014 žalobce vypověděl, že z Ukrajiny odjel v roce. Má dluhy, protože potřeboval peníze na léčbu matky. V roce 1997 mu volala sestra, že matka onemocněla a on si půjčil peníze od svých ukrajinských známých, ovšem s podmínkou, že peníze bude muset i s úroky vrátit. Počítal s tím, že v České republice bude mít práci a z vydělaných peněz bude půjčku splácet, což se mu ale nedařilo. Lidé, kterým dluží peníze, mu volali, nějak sehnali jeho číslo a říkali, že jim musí peníze vrátit, nebo jej zlikvidují. Do vlasti se vrátil jednou nebo dvakrát během let 1992-1995. Od té doby na Ukrajině nebyl. Pas měl jenom do roku 2001, kdy mu jej ukradli, pak nahlásil jeho ztrátu na policii, aby mohl odjet na pohřeb matky. Na policii dostal vyhoštění, ale neodjel, protože mu na ambasádě řekli, že mu nedají doklad z toho důvodu, že není na Ukrajině registrovaný, proto zde zůstal bez dokladů. Pokusil se spojit s ambasádou a vyřídit si platné doklady, ale řekli mu, že na Ukrajině neexistuje. Původní pas měl sovětský. Uvedl, že si byl vědom svého nelegálního pobytu v České republice a chtěl odjet domů na Ukrajinu, ale to by nesměl mít dluhy. Navíc neměl doklady.
9. Dne 19. 12. 2014 žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalobou, které vyhověl Krajský soud v Praze. Důvodnou shledal námitku týkající se žalobcovy nevyřešené situace ohledně jeho cestovních dokladů a dokladů totožnosti (a potenciálně i otázky státního občanství). Otázka státního občanství žalobce byla spornou, povinností žalovaného tak bylo se jí zabývat, což však v předmětném rozhodnutí neučinil (k této otázce se vůbec nevyjádřil).
10. Žalovaný v následně vedeném řízení opětovně vyslechl (dne 9. 11. 2017). Žalobce během tohoto pohovoru zopakoval, že Ukrajinu opustil poprvé v roce 1992, kdy cestoval do České republiky za prací, vracel se však do vlasti, naposledy vycestoval do České republiky v roce 1995 se sovětským pasem. Poté se již na Ukrajinu nevrátil. Od roku 1995 pobývá v České republice. Když se chtěl zúčastnit pohřbu jeho matky na Ukrajině, kontaktoval osobně ukrajinskou ambasádu. Protože neměl žádný platný doklad totožnosti, řekli mu, že vyhotovení cestovního dokladu bude trvat dva týdny. Když se na ambasádu dostavil po dvou týdnech, bylo mu sděleno, že nikdo jeho jména na Ukrajině evidován není. Proto nemohl odjet na pohřeb matky. Víckrát již

s velvyslanectvím své vlasti ve styku nebyl. V návratu na Ukrajinu mu brání také nesplacené dluhy. Peníze si půjčil na operaci nemocné matky. Ke své situaci po návratu na Ukrajinu žalobce uvedl, že by byla „špatná“, na Ukrajině nemá kam jít, není tam žádná práce, situace se stále zhoršuje.

11. Ve správním spise jsou dále založeny následující zprávy o zemi původu, z nichž při svém rozhodování vycházel žalovaný. Zpráva Freedom House: Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina, z ledna 2017; informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky, č. j. 103518/2016 LPTP ze dne 3. 6. 2016 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhém pobytu v zahraničí; informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky, č. j. 107318/2017-LPTP ze dne 3. 8. 2017 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhém pobytu v zahraničí; informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky, č. j. 115645/2017-LPTP ze dne 17. 10. 2017 – Postavení osob bez státní příslušnosti na Ukrajině, vydávání cestovních dokladů ukrajinskými zastupitelskými úřady; informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ze dne 24. 7. 2017 – Ukrajina, situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby; zpráva Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2016, ze dne 3. 3. 2017 (kterou ve své žalobě zmínil i žalobce) a zpráva Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 9. 12. 2016.
12. Podle § 28 odst. 1 zákona o azylu lze mezinárodní ochranu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
13. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního

ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

15. Žalobce označil za hlavní důvod své žádosti o mezinárodní ochranu obavy z postihu ze strany věřitelů kvůli neuhrazeným dluhům, které má na Ukrajině.
16. Takový důvod nemůže být dle bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu považován za důvod pro udělení azylu (a to jak azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, tak tzv. humanitárního azylu ve smyslu § 14 téhož zákona). Odkázat lze například na rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, v němž se uvádí: *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).“* Obdobně viz také rozsudek ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že *„obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštních zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 [zákonu o azylu]“* a mnoho dalších shodně vyznívajících rozhodnutí. Ekonomické problémy žalobce a dluh v jeho domovské zemi tedy samy o sobě nezakládají právo na poskytnutí azylu.
17. Žalobcem uváděné obavy z věřitelů nemohou být ani důvodem pro poskytnutí doplňkové ochrany (tedy formy mezinárodní ochrany, jejíž udělení se žalobce v souvislosti s touto námitkou domáhá). Při rozhodování o možném poskytnutí doplňkové ochrany je nutno posuzovat každý případ individuálně a ve vztahu ke konkrétní osobě žadatele (nemusí tomu tak být jen zcela výjimečně, typicky tehdy, pokud na území, z něhož žadatel pochází, probíhá ozbrojený konflikt, který má charakter tzv. totálního konfliktu). Například při posuzování důvodnosti obav, že žadatel o mezinárodní ochranu utrpí vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, se aplikuje test „reálného nebezpečí“. Ve vztahu k hrozbě mučení a nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy tak musí být splněno, že žadateli hrozí „reálné nebezpečí“ takového zacházení. „Reálným nebezpečím“ je pak nutno rozumět, *„že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82).
18. Žalobcovy obavy jsou ale pouze hypotetické, k žádnému protiprávnímu jednání vůči žalobci dosud nedošlo, tudíž nelze *a priori* předpokládat, že by v případě hrozícího protiprávního jednání ze strany věřitelů byla žalobci odepřena ochrana ze strany státních orgánů. Obává-li se žalobce nelegálních praktik ze strany věřitelů, pak soud zdůrazňuje, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že státní orgány na Ukrajině nejsou v jeho případě schopny nebo ochotny poskytnout účinnou ochranu proti případným hrozbám ze strany věřitelů. Taková skutečnost nijak neplyne ze zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2016. Krajský soud považoval za nadbytečné provést důkaz zprávou Immigration and Refugee Board of Canada, na kterou žalobce dále v této souvislosti odkazoval, neboť ani z jejího shrnutí podaného žalobcem se nejevilo, že by obsahovala pro posouzení této věci významné skutečnosti.

19. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že současnou situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Takový závěr lze učinit na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých soudu z úřední činnosti z věcí jiných žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a při zohlednění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z nedávné doby zabývajících se aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země je klidná a stabilní. Ze správního spisu a výpovědi žalobce je zřejmé, že žalobce žil v obci Dilove v Zakarpatské Ukrajině, která není ozbrojenými srážkami separatistů a vládních vojsk nijak zasažena.
20. K otázce státního občanství žalobce (která byla důvodem zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného v této věci) se žalovaný podrobně vyjádřil na stranách 7-9 nyní posuzovaného rozhodnutí. Vyšel zejména z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 17. 10. 2017, č. j. 115645/2017-LPTP, podle níž jsou po vyhlášení nezávislosti Ukrajiny za ukrajinské občany automaticky považovány osoby, které byly občany SSSR a v době vyhlášení nezávislosti Ukrajiny trvale žily na území Ukrajiny. Žalobce tyto podmínky bezpochyby splňuje, neboť dle vlastního vyjádření žil v době vyhlášení nezávislosti Ukrajiny ve vesnici Dilove, v Zakarpatské oblasti (tj. na území dnešní Ukrajiny), zároveň byl občanem SSSR. Žalobce se tedy automaticky stal občanem Ukrajiny. Jedinou jeho potíží je skutečnost, že aktuálně nevlastní žádné doklady, kterými by své občanství prokázal. Krajský soud ale souhlasí s žalovaným, že je na žalobci, aby vyvinul větší snahu tuto svou situaci řešit. Žalobce je podle svých slov v pravidelném kontaktu se svými příbuznými na Ukrajině, a tak si od nich mohl vyžádat dokumenty, kterými by před státními orgány Ukrajiny mohl prokázat svou totožnost (výpis z matriční knihy, opis rodného listu, oddacího listu, rodné listy sourozenců, rodný list žalobcova syna, svědectví příbuzných žijících na Ukrajině atd.). Podle uvedené informace MZV ČR jsou ukrajinské zastupitelské úřady schopné vydat nový cestovní doklad osobám, které v minulosti vycestovaly z Ukrajiny na tehdy ještě platný pas bývalého SSSR a do současné doby se do své vlasti nevrátily. V podrobnostech krajský soud odkazuje na závěry žalovaného, s nimiž se plně ztotožňuje.
21. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu krajský soud uvádí, že požadavky na podklady pro rozhodnutí žalovaného se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, podle kterého musí být užitě podklady (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) transparentní a dohledatelné. Krajský soud je toho názoru, že podklady rozhodnutí, ze kterých žalovaný vycházel, tyto požadavky splňují.
22. Krajský soud neshledal ani (v obecné rovině) namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu), přičemž rozhodně nelze žalobci přisvědčit v tom, že by žalovaný pracoval pouze s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany žalobci vyzněly negativně.
23. Na závěr krajský soud konstatuje, že mezinárodní ochrana je právním institutem, jehož smyslem není poskytnout žadateli ochranu před jakýmkoli

negativními jevy v zemi jeho původu. Mezinárodní ochranu lze poskytnout pouze z důvodů upravených v zákoně o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. února 2019

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce